

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719203220
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5719203220.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Martiny Mochnáčovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v spore žalobcu: E. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. V. XXX, XXX XX V., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 155,27 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 21Csp/93/2019-81 zo dňa 16.01.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 21Csp/93/2019-81 zo dňa 16. 01. 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 21Csp/93/2019-131 zo dňa 15. 12. 2020 potvrdzuje.

Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

- Okresný súd napadnutým rozsudkom zo dňa 16.01.2020 (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 155,27 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 29.07.2017 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi nárok na ich náhradu trov nepriznal (výrok II.).
- V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou sa žalobca domáhal, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 155,27 eur, pretože túto sumu mu zrazil jeho zamestnávateľ SAMHWA TECH s. r. o. z jeho mzdy na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 18.12.2009 na dlh zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8200026522.
- Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe navrhol žalobu zamietnuť. Uviedol, že žalobca neoznačil taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Podľa názoru žalovaného dohoda o zrážkach zo mzdy nie je právnym dôvodom plnenia, ale predstavuje len spôsob zabezpečenia a spôsob úhrady určitého konkrétneho záväzku.
- Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného zo dňa 27.09.2019 zotrval na podanej žalobe. Poukázal na to, že dohoda o zrážkach zo mzdy zo dňa 11.12.2009 bola uzatvorená v súvislosti s poskytnutým úverom za účelom zabezpečenia záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzatvorená na vopred pripravenom tlačive a umožňovala žalovanému získať svoju pohľadávku bez súdnej kontroly plnenia, ktoré žalobca považuje za nezákonné. Ďalej žalobca poukázal na ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Podľa žalobcu z dohody o zrážkach zo mzdy nie je zistiteľná pohľadávka, akú má zabezpečovať a v akej výške. Veriteľovi neprislúcha právo jednostranne určovať výšku pohľadávky, ktorá sa následne bude zrážať zo mzdy spotrebiteľa.

5. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na to, že sa jednalo o spotrebiteľský spor, na základe jeho dožiadania žalovaný predložil ako dôkaz spornú zmluvu o úvere, výpis z platobnej histórie plnenia dlhu, ako aj výpis z účtovnej evidencie. Týmito dokladmi bolo preukázané, že sporové strany uzatvorili dňa 11.12.2009 zmluvu č. 8200026522 o poskytnutí revolvingového úveru. Na základe tejto zmluvy, nesprávne označenej ako revolvingový úver, bol žalovanému poskytnutý bežný úver vo výške 829,85 eur. Žalovaný sa tento úver zaviazal vrátiť v 18 dohodnutých mesačných splátkach vo výške 68,05 eur. Okrem úroku za poskytnutie úveru vo výške 64,90 % ročne sa žalobca zaviazal žalovanému zaplatiť aj bližšie nešpecifikovanú odmenu vo výške 395,01 eur. Zmluva obsahovala aj údaje, že časť poskytnutej pôžičky sa použije na splatenie iného dlhu z úveru. O akú čiastku sa jednalo, v zmluve uvedené nie je. Podľa karty klienta, predloženej žalovaným, dňa 30.06.2010, bola žalobcovi poskytnutá čiastka 457,28 eur a vyplatená čiastka 395,54 eur. To znamená, že žalobca celkovo čerpal úver vo výške 852,82 eur. Podľa platobnej histórie, týkajúcej sa sporného úveru, bola na účet žalobcu dňa 11.12.2009 pripísaná suma 488,92 eur a dňa 30.06.2010 suma 395,54 eur, celkovo teda suma 884,46 eur. Žalobca na dlh z úveru zaplatil celkovo sumu 1.454,26 eur.

6. Súd prvej inštancie vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu z úradnej povinnosti vykonal kontrolu zákonnosti zmluvy o úvere uzatvorenej medzi stranami a dospel k nasledovným záverom:

7. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí mala obsahovať aj celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Dotknutá zmluva síce obsahovala celkovú výšku poskytnutého úveru 829,85 eur, ale z účtovnej evidencie vyplynulo, že v skutočnosti bol úver vo výške 884,46 eur. Zo zmluvy nie je jasné, či a aká suma bola z požičaných peňazí zaplatená na dlh zo zmluvy o úvere č. 8200016432 a aká čiastka bola vyplatená žalobcovi v hotovosti. Tieto údaje podľa zákona zmluva obsahovať musí.

8. Sporná úverová zmluva neobsahovala ďalej ani údaje o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V zmluve bolo uvedené len to, že žalobca je povinný úver vrátiť 18-timi mesačnými splátkami. Zmluva tiež neobsahovala ani ďalší obligatórny údaj, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva obsahovala len údaj o mesačnej splátke vo výške 68,05 eur.

9. Nakoľko zmluva riadnym a zrozumiteľným spôsobom neupravovala podmienky čerpania úveru, údaj o konečnej splatnosti úveru a údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, považoval súd prvej inštancie daný spotrebiteľský úver podľa ust. § 4 ods. 2 písm. e), g), a i) ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, platného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy za poskytnutý bez úrokov a poplatkov.

10. Súčasne súd prvej inštancie uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať aj ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) a celkové náklady spotrebiteľa, spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva síce údaj o RPMN obsahovala, ale tento údaj bol nesprávny, pretože pri jeho výpočte nebola zohľadnená nešpecifikovaná odmena vo výške 395,01 eur. Uvedenie nesprávnej percentuálnej miery nákladov je vo vzťahu k spotrebiteľovi ďaleko klamlivejšie ako neuvedenie žiadneho údaja, je v neprospech spotrebiteľa a zhoršuje jeho postavenie. Nešpecifikovaná odmena vo výške 395,01 eur predstavovala z deklarovaneho poskytnutého úveru v sume 829,85 eur 47,60 % ročne. Dohodou o zaplatení takejto odmeny sa žalobca zaviazal voči žalovanému, okrem úroku za poskytnutie úveru 64,90 %, zaplatiť aj ďalšiu sumu, ktorá predstavovala 47,60 % z poskytnutého úveru, teda celkove sa žalobca zaviazal zaplatiť za poskytnutý úver úroky vo výške 102,50 % ročne. Takáto vysoká odplata za poskytnutý úver približne 7-krát prevyšovala obvyklú odplatu, za ktorú banky, ale aj nebankové spoločnosti, poskytovali úvery. Takýto úver je potom nemorálny a úžernický a z toho dôvodu je dohoda vo výške odplaty za poskytnutý úver neplatná. Dohoda o odplate za finančnú službu je podstatnou náležitosťou úverovej zmluvy a pokiaľ je neplatná táto dohoda, je neplatná celá úverová zmluva.

11. Napokon súd prvej inštancie uviedol, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala ani údaje o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Údaje o RPMN a údaje o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, sú pre rozhodovanie spotrebiteľa o tom, či návrh úverovej zmluvy má prijať, alebo nie, rozhodujúce. Aj z tohto dôvodu považoval predmetný spotrebiteľský úver podľa ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. za poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov.

12. Keďže predmetný spotrebiteľský úver bol poskytnutý bez úrokov a poplatkov, vznikla žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému len dlžnú istinu úveru. Podľa zmluvy to bola suma 829,85 eur. Podľa výpisu z účtovnej evidencie by to mala byť suma 884,46 eur. Žalobca bol tak povinný žalovanému zaplatiť len dlžnú istinu úveru 884,46 eur (488,92 eur + 395,54 eur). Z účtovnej evidencie, ktorú predložil žalovaný

vyplýva, že žalobca na dlh z úveru zaplatil 1.454,26 eur. To znamená, že žalobca žalovanému zaplatil o 601,44 eur viac, než bol povinný. Na podklade uvedeného, citujúc ust. § 451 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil. Žalobca sa žalobou domáhal vrátenia len časti zo sumy 601,44 eur, a to sumy 155,27 eur. Išlo o sumu, ktorú mu na dlh z úveru zrazil zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy jeho zamestnávateľ. Zrazená suma bola pripísaná na účet žalovaného dňa 09.08.2019.

13. Na zaplatenie žalovanej sumy 155,27 eur žalobca žalovaného vyzval, a to svojím listom zo dňa 26.06.2019 a následne aj listom zo dňa 21.07.2019. Týmto žalobca vyzval žalovaného, aby mu bezdôvodné obohatenie vo výške 155,27 eur zaplatil do 3 dní od doručenia výzvy. Poštovým podacím hárkom žalobca preukázal, že táto výzva na zaplatenie dlhu bola žalovanému doručená dňa 25.07.2019 a trojdňová lehota na zaplatenie dlhu uplynula dňa 28.07.2019, v dôsledku čoho sa žalovaný dostal do omeškania nasledujúci deň, teda dňa 29.07.2019.

14. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie priznal žalobcovi právo na zaplatenie sumy 155,27 eur spolu s úrokmi z omeškania 5 % ročne z dlžnej sumy 155,27 eur od 29.07.2017 až do zaplatenia (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka)

15. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s odkazom na ust. § 255 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a žalobcovi, ktorý bol v spore úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal keďže žalovaný (pozn. súd prvej inštancie zjavne uviedol žalovaného, pričom mal zjavne na mysli žalobcu) si toto právo neuplatnil.

16. Proti rozsudku okresného súdu v celom jeho rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý s odkazom na odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu celom rozsahu zamietne.

17. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie rozhodol na základe skutkových tvrdení, ktoré žalobca nikdy neprodukoval, nemal sa tak možnosť k nim ani vyjadriť a týmto postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu rovnosti sporových strán. Žalobca odôvodnil podanú žalobu po skutkovej stránke tvrdeniami, že uhradil žalovanému sumu 155,27 eur na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy. Uvádza, že pohľadávka voči nemu je premičanou. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však vyplýva, že okresný súd nerozhodol na základe skutkového a právneho záveru, že k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo na základe vykonania zrážky zo mzdy na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy. Žiadne ustanovenie CSP, vrátane osobitných ustanovení upravujúcich spory s ochranou slabšej strany (§ 290 - § 300), neumožňovalo súdu prvej inštancie dopĺňať skutkové tvrdenia, ani u spotrebiteľa. Z ust. § 295 CSP len vyplýva oprávnenie súdu vo vzťahu k dôkaznému bremenu, nie však k bremenu tvrdenia.

18. V ďalšom žalovaný namietal, že súd prvej inštancie rozhodol na základe nezrozumiteľných a zmätočných skutkových záverov. Žalovaný namietal konkrétne záver konajúceho súdu, že nešpecifikovaná odmena 395,01 eur predstavovala z deklarovaného úveru 47,60 % ročne a súčasne, že úroky boli vo výške 102,50 % ročne, k čomu okresný súd dospel na podklade toho, že spočítal odmenu vo výške 395,01 eur so sumou úroku vyjadreného ročne. V uvedenom kontexte žalovaný tiež namietal, že súd prvej inštancie pri posudzovaní primeranosti odplaty za úver nepostupoval zákonným spôsobom a vo veci neaplikoval ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ust. § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z. z. a nariadenia vlády SR č. 238/2008 Z. z., ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Ak teda bola otázka maximálnej odplaty regulovaná osobitnou právnou úpravou, nebolo možné zo strany súdu prvej inštancie posudzovať na podklade všeobecného pravidla o dobrých mravoch zakotveného v

Občianskom zákonníku. Za nesprávny považoval žalovaný aj postup súdu prvej inštancie, ktorý ako referenčné hľadisko posudzovania primeranosti dojednanej odplaty v danom prípade vzal priemernú úrokovú sadzbu bánk. Úrok je totiž užšou kategóriou ako odplata a nezahŕňa v sebe ďalšie formy odplaty (iné odplátne plnenia súvisiace s prenechaním peňažných prostriedkov). Okresný súd sa nezaoberal tým, či by žalobca vôbec dostal za uvedenú priemernú úrokovú sadzbu nejaký úver. Maximálna výška odplaty za rovnaký spotrebiteľský úver, ako bol poskytnutý na základe spornej zmluvy o revolvingovom úvere (výška úveru, doba splatnosť), bola v zmysle uvedeného 76,00 %, pričom ide o údaj uvedený a určený Ministerstvom financií SR. Výška odplaty vyplývajúca pre úver dohodnutý a poskytnutý na základe spornej zmluvy o revolvingovom úvere, t. j. 64,90 % tak neprevyšovala maximálnu odplatu, akú právna úprava, relevantná v čase uzavretia zmluvy, pripúšťala. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spornej zmluvy o revolvingovom úvere tak bola v súlade s platnou právnou úpravou. Preto je vylúčené, aby táto výška bola zároveň v rozpore s dobrými mravmi.

19. Napokon žalovaný namietal zjavný rozpor medzi výrokom napadnutého rozsudku v časti dňa počiatku obdobia, za ktoré súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania, t. j. odo dňa 29.07.2017 a odôvodnením tejto časti rozhodnutia (odsek č. 13).

20. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie posúdil prejednávajúcu vec správne. Mal za to, že v danom prípade sporná zmluva bola objektívne v rozpore so zákonom č. 258/2001 Z. z., čo spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť daného spotrebiteľského úveru. Túto skutočnosť nedokázal spochybníť ani žalovaný, a tak sa svojou argumentáciou v spore snažil len rôznymi spôsobmi zľahčiť tieto porušenia zákona a primeť súd prvej inštancie k rozhodnutiu, ktoré by bolo v rozpore s výslovným znením platnej právnej úpravy. Odvolanie žalovaného tak žalobca považoval za účelové a tendenčné.

21. Súd prvej inštancie následne uznesením č. k. 21Csp/93/2019-131 zo dňa 15.12.2020 opravil v zmysle ust. § 224 CSP výrok I. napadnutého rozsudku tak, že tento má správne znieť tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 155,27 eur a úrok z omeškania 5 % ročne z tejto sumy od 29.07.2019 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

22. Žalovaný odvoláciu repliku nepodal a odvolaciemu súdu neboli predložené žiadne ďalšie podania strán.

23. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP) - žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon tento opravný prostriedok pripúšťa (§355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v meritórnom výroku (výrok I.), ako aj v závislom výroku o trovách konania na súde prvej inštancie (výrok II.) ako vecne správny potvrdil.

24. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil.

25. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný zásadne svoju odvoláciu argumentáciu postavil na dvoch dôvodoch. V prvom rade žalovaný namietal, že súd prvej inštancie rozhodol na základe iného než žalobcom tvrdeného skutkového stavu. Žalovaný teda vo svojej podstate namietal porušenie ust. § 216 ods. 1 CSP súdom prvej inštancie, čo malo za následok porušenie jeho práva na rovnosť strán v spore, resp. na spravodlivý súdny proces. Žalovaný tiež namietal nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie o úžerníckosti a nemorálnosti dojednanej odplaty za poskytnutý úver, z čoho súd prvej inštancie vyvodil jej neplatnosť (dokonca neplatnosť celej zmluvy) podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

26. V kontexte s prvým odvolacím dôvodom odvolací súd súhlasí so žalovaným, že procesný súd je v zmysle ust. § 216 ods. 1 CSP viazaný žalobným návrhom (s výnimkou sporu, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu - § 216 ods. 2 CSP; o takýto spor však v preskúmvanej veci nešlo), a to aj v spotrebiteľskom spore (§ 290 a nasl. CSP). Súd tak nemôže priznať žalobcovi viac, ako požadoval žalobou, avšak nemôže mu priznať ani niečo iné, než požadoval (teda žalovanému nemôže uložiť inú ako žalobcom navrhovanú povinnosť), alebo nemôže žalobcovi priznať síce požadované plnenie, avšak z iného skutkového základu, ako bol žalobcom vymedzený (opísaním rozhodujúcich skutočností, § 132 ods. 1 CSP).

27. V danom prípade však odvolací súd dospel k záveru, že žalobca produkoval v žalobe dostatočné skutkové tvrdenia a na podklade týchto mu súd prvej inštancie priznal proti žalobcovi žalované plnenie (uložil žalovanému povinnosť). Žalobca, hoc v značne stručnom rozsahu, v žalobe totiž uviedol, že mu na základe dotknutej dohody o zrážkach zo mzdy jeho zamestnávateľ nezákonne vykonal v prospech žalovaného platbu v žalovanej sume 155,27 eur. Súčasne žalobca v žalobe uviedol, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil, a to medzi iným aj z dôvodu, že jeho pohľadávka bola uhradená. Takto vymedzené skutkové dôvody postačovali podľa presvedčenia odvolacieho súdu na riadne skutkové vymedzenie žalovaného nároku, ako nároku vyplývajúceho z bezdôvodného obohatenia žalovaného v sume 155,27 eur, ktoré mal získať na úkor žalobcu. Inak povedané, žalobca v podanej žalobe tvrdil, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil o peňažnú sumu, ktorú mu zrazil na podklade žalovaným predloženej dohody o zrážkach zo mzdy, (ktorú považoval žalobca za neplatnú), z jeho mzdy jeho zamestnávateľ, a to tiež z dôvodu, že pohľadávka žalovaného bola už uhradená. Na vymedzenie

skutkových dôvodov pre riadne uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je postačujúce, aby žalobca skutkovo vymedzil predmet bezdôvodného obohatenia (v danom prípade peňažná suma 155,27 eur, ktorú mu v prospech žalovaného zrazil z jeho mzdy jeho zamestnávateľ) a označil osobu, ktorá mala opísaným spôsobom na jeho úkor získať bezdôvodné obohatenie (v danom prípade žalovaný prijatím zrážky zo mzdy žalobcu od jeho zamestnávateľa). Naopak pre úspech v spore bolo na žalovanom, aby v konaní preukázal akýkoľvek právny dôvod, ktorý by u neho vylučoval nadobudnutie bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu. Žalovaný počas konania na súde prvej inštancie však akýkoľvek právny dôvod, na podklade ktorého mohol žiadať od žalobcu dotknuté peňažné plnenie v sume 155,27 eur, skutkovo nevymedzil. Svoju obranu koncentroval výlučne do námietky, že právnym dôvodom na dotknuté peňažné plnenie nebola dohoda o zrážkach zo mzdy, keďže dohoda o zrážkach zo mzdy predstavovala len spôsob zabezpečenia určitého záväzku. Tento záväzok žalobcu však žalovaný vôbec skutkovo neidentifikoval.

28. Odvolací súd zdôrazňuje, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997, sp. zn. I. ÚS 97/1997 zo dňa 05.01.2000, sp. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003, sp. zn. I. ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004, sp. zn. IV. ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004).

29. Súd prvej inštancie tak po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalovanému nesvedčil platný právny dôvod na plnenie sumy 155,27 eur, preto toto plnenie považoval zo strany žalovaného za získané bezdôvodne na úkor žalobcu a žalobe ako dôvodnej vyhovel.

30. V nadväznosti na doposiaľ uvedené odvolací súd prvú z odvolacích námietok žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú.

31. V poradí druhú odvolaciu námietku, ktorou žalovaný namietal jednak nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie o celkovej odplate za poskytnutie spotrebiteľského vo výške 102,5 % ročne, ako aj v nadväznosti na toto skutkové zistenie nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, odvolací súd posúdil nasledovne:

32. Žalobcom predostretá odvolacia argumentácia, hoc sa s ňou odvolací súd čiastočne, (ohľadom nesprávnosti skutkového záveru o celkovej odplate záväzku žalobcu zaplatiť úrok vo výške 102,5 % ročne a ohľadom toho, že odplatu bolo potrebné z hľadiska jej výšky právne posudzovať podľa ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z. z. a ust. § 1 nariadenia vlády SR č. 238/2008 Z. z.) stotožňuje, nebola spôsobilá relevantne spochybníť/vyvrátiť určujúcu právnu úvahu súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie totižto tento svoj právny záver vyvodil nielen na podklade žalovaným namietaných skutkových zistení o výške odplaty a jej percentuálnom ročnom vyjadrení, ako aj na závere o jej nemorálnom a úžerníckom charaktere, ale súčasne aj na podklade toho, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala riadne a zrozumiteľné uvedenie náležitostí podľa ust. § 4 ods. 2 písm. e), g), i) a j) zákona č. 25/2001 Z. z. Preto aj z týchto ďalších dôvodov posúdil súd prvej inštancie podľa ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. daný spotrebiteľský úver za poskytnutý bez úrokov a poplatkov. V dôsledku tohto potom plnenie sumy 155,27 eur posúdil ako plnenie nad rozsah záväzkov žalobcu z predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere (keďže žalobca mal žalovanému vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky v sume 884,46 eur, avšak žalovanému zaplatiť sumu 1.454,26 eur), teda ako plnenie, o ktoré sa žalovaný bezdôvodne na úkor žalobcu obohatil (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Tieto závery súdu prvej inštancie však žalobcom v jeho opravnom prostriedku neboli nijako namietané (spochybnené), inak povedané odvolacia argumentácia vo vzťahu k týmto záverom súdu prvej inštancie absolútne absentuje.

33. Preto aj napriek určitej dôvodnosti odvolacích námietok žalovaného, odvolací súd, viazaný rozsahom odvolacích dôvodov podľa ust. § 380 ods. 1 CSP, v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s jeho opravným uznesením ako vecne správny (teda tak vo veci samej ako aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania), a to na podklade ďalších dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, ktoré žalobca nenamietal.

34. Pre úplnosť považuje odvolací súd ešte uviesť, že sa už v ďalšom nezaoberal odvolacou námietkou žalovaného, že výrok napadnutého rozsudku v časti uvedenia počiatku doby, za

ktorú bolo žalovanému uložené zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania, nekorešponduje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a to z dôvodu, že tento namietaný nedostatok napadnutého rozsudku odstránil súd prvej inštancie svojim opravným uznesením.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a vznikol mu tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd však žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže žalobcovi preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Presentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

36. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti / Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).